

Rancúnia: el judici de la pubilla

L'acusada sempre havia estat una noia molt assenyada, amb un expedient acadèmic brillant, al càrrec dels seus germans petits d'ençà del divorci dels pares i col·laboradora en totes les iniciatives solidàries del poble. Segons els testimonis, quan fou escollida pubilla de la festa major, començà a comportar-se de manera una mica estranya. Tot i això, quan l'hereu va aparèixer brutalment assassinat, ningú va sospitar d'ella, fins que la científica va trobar un rastrejador amagat al cotxe de la víctima, connectat al mòbil de la jove. Com a jutge, sé millor que ningú que la rancúnia, si no s'arrenca d'arrel, creix i creix, i la persona més normal pot convertir-se en un monstre. Finalment, va confessar el motiu: «Un dimecres després de dinar, al pati del parvulari, em va robar una llaminadura, no podia compartir regnat amb ell».